

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 21 d'agost de 2024

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu cap a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança.

6. «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu.» L'Esperit Sant en el baptisme de Jesús

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui reflexionem sobre l'Esperit Sant que ve sobre Jesús en el baptisme del Jordà i d'Ell s'escampa pel seu cos que és l'Església. A l'Evangeli de Marc, l'escena del baptisme de Jesús es descriu així: «Per aquells dies, Jesús vingué des de Natzaret de Galilea i fou batejat per Joan en el Jordà. I tot seguit, mentre pujava de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell. I una veu digué des del cel: “Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut”» (Mc 1,9-11).

Tota la Trinitat es va donar cita, en aquell moment, a la vora del Jordà! Hi ha el Pare que es fa present amb la seva veu; hi ha l'Esperit Sant que davalla sobre Jesús en forma de colom i hi ha aquell a qui el Pare proclama el seu Fill estimat, Jesús. És un moment molt important de la Revelació, és un moment important de la història de la salvació. Ens farà bé rellegir aquest passatge de l'Evangeli.

Què ha passat, que és tan important, en el baptisme de Jesús que ha portat tots els evangelistes a explicar-ho? La resposta la trobem en les paraules que Jesús pronuncia, poc temps després, a la sinagoga de Natzaret, amb clara referència a l'esdeveniment del Jordà: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit» (Lc 4,18).

Al Jordà, Déu Pare ha «ungit amb l'Esperit Sant», és a dir, ha consagrat Jesús com a Rei, Profeta i Sacerdot. De fet, amb l'oli perfumat eren ungits a l'Antic Testament els reis, els profetes i els sacerdots. En el cas de Crist, en comptes de l'oli físic, hi ha l'oli espiritual que és l'Esperit Sant, en comptes del símbol hi ha la realitat: hi ha l'Esperit mateix que davalla sobre Jesús.

Jesús estava ple de l'Esperit Sant des del primer instant de la seva Encarnació. Però aquesta era una “gràcia personal”, incomunicable; ara, en canvi, amb aquesta unció rep la plenitud del do de l'Esperit, però per la seva missió que, com a cap, comunicarà al seu cos que és l'Església, i a cada un de nosaltres. Per això l'Església és el nou “poble real, poble profètic, poble sacerdotal”. El terme hebreu *Messies* i el corresponent en grec *Crist* —*Christós*—, ambdós referits a Jesús, signifiquen ‘ungit’: ha estat ungit amb l'oli de l'alegria, ungit amb l'Esperit Sant. El nostre nom mateix de *cristians* serà explicat pels Pares en el sentit literal: cristians vol dir ‘ungits a imitació de Crist’.¹

Hi ha un Salm de la Bíblia que parla d'un oli perfumat, vessat damunt el cap del summe sacerdot Aaron i que «s'escampa fins al coll dels seus vestits» (133,2). Aquesta imatge poètica de l'oli que s'escampa, emprada per a descriure la felicitat de viure junts com germans, s'ha convertit en realitat espiritual i realitat mística en Crist i en l'Església. Crist

¹ Cf. S. Ciril de Jerusalem, *Catequesi mistagògica*, III, 1.

és el cap, el nostre Summe Sacerdot, l'Esperit Sant és l'oli perfumat i l'Església és el cos de Crist en el qual es difon.

Hem vist per què l'Esperit Sant, a la Bíblia, és simbolitzat pel vent i, de fet, n'agafa el seu mateix nom, Ruah 'vent'. Val la pena preguntar-nos també per què està simbolitzat per l'oli, i quina lliçó pràctica podem extreure d'aquest símbol. En la missa del Dijous Sant, en consagrar l'oli anomenat *crisma*, el bisbe, referint-se als qui rebran la unció en el baptisme i a la confirmació, diu així: «Que aquesta mescla d'oli i perfum esdevingui per a nosaltres amb el poder de la vostra gràcia sacrament de benedicció; concediu abundantament els dons de l'Esperit Sant als nostres germans ungits amb aquest Sant Crisma.» És una aplicació que es remunta a sant Pau, que escriu als corintis: «Perquè nosaltres som el perfum que Crist ofereix a Déu» (2Co 2,15). La unció ens perfuma, i també una persona que viu amb alegria la seva unció perfuma l'Església, perfuma la comunitat, perfuma la família amb aquest perfum espiritual.

Sabem que, per desgràcia, a vegades els cristians no difonen el perfum de Crist, sinó el mal olor del seu pecat. I no ho oblidem mai: el pecat ens allunya de Jesús, el pecat ens converteix en oli dolent. I el diable —no ho oblideu— generalment, el diable entra per les butxaques, aneu amb compte. I això, però, no ha de desviar-nos del compromís de realitzar, en la mesura que es pugui i a cadascú en el seu entorn, aquesta vocació sublim de ser la bona olor de Crist en el món. El perfum de Crist emana del «fruit de l'Esperit» que és «amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix» (Ga 5,22). Això ho va dir Pau, i com n'és, de bonic, trobar una persona que tingui aquestes virtuts: una persona amb amor, una persona alegre, una persona que creï pau, una persona magnànima, no gasiva, una persona benèvola que acull tothom, una persona bona. És bonic trobar una persona bona, una persona fidel, una persona mansa, que no n'estigui orgullosa... Si ens esforcem per cultivar aquests fruits i quan trobem aquestes persones, llavors, sense que ens n'adonem, algú sentirà al nostre voltant una mica de la fragància de l'Esperit de Crist. Demanem a l'Esperit Sant que ens faci més conscients ungits, ungits per Ell.